



**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

végzése

Az ügy száma: Gfv.III.30.190/2024/2.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Attila a tanács elnöke

Dr. Bajnok István előadó bíró

Dr. Gáspár Mónika bíró

Salamonné dr. Piltz Judit bíró

Dr. Zumbók Péter bíró

A felperes: felperes

A felperes jogi képviselője: Nagy Norbert Ügyvédi Iroda cím1

Az alperes: alperes1

Az alperes jogi képviselője: Dr. Tamás Olivér Ügyvédi Iroda cím2

A per tárgya: pótbefizetés visszafizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.223/2023/6. számú ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:
Fővárosi Törvényszék 7.G.42.344/2022/13-I. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a felülvizsgálatot megtagadja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat engedélyezése szempontjából lényeges tényállás

[1] A felperes 49 % mértékű szavazati jogot biztosító részesedéssel rendelkező egyik tagjai a két taggal rendelkező alperesi társaságnak. Az alperes a 2017. január 16-án megtartott taggyűlésén a felperes nemleges szavazata mellett a társasági szerződés 8. pontjának felhatalmazása alapján meghozott 3/2017. (01. 16.) számú határozatával 5.000.000 forint pótbefizetési kötelezettséget írt elő a tagok számára a társaság 2015. évi veszteségének pótlására. A 2018. május 31-i taggyűlésen szintén a felperes nemleges szavazata mellett a 33/2018. (05. 31.) számú határozattal 4.534.584 forint pótbefizetést rendelt el az előző évi veszteségek pótlása céljából. A felperes a pótbefizetés törzsbetétje arányának megfelelő részét teljesítette, 2018. március 12-én 2.450.000 forintot, 2021. június 25-én pedig 2.221.946 forintot fizetett meg az alperesnek. Az alperes ügyvezetője 2022. augusztus 18-án arról tájékoztatta a tagokat, hogy a pótbefizetéseket az adott üzleti évben felmerült, a beszámoló költségekre vonatkozó részében kimutatott kiadások fedezésére használták fel.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[2] A felperes keresetében az általa teljesített összesen 4.671.946 forint pótbefizetés visszafizetésére kérte kötelezni az alperest a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:2. § (1) bekezdése, 3:183. §-a, valamint a számvitelről szóló 2000.C. tv. (a továbbiakban: Számv. tv.) 37. §-a alapján. Jogi érvelése szerint a pótbefizetések előírása szükségtelen volt. A bírósági gyakorlatra utalással állította, hogy a társaságnak elsősorban a saját vagyonából kell finanszíroznia a veszteségét, a pótbefizetés a jegyzett tőkét védi, egy-egy üzleti év átmeneti vesztesége nem jelent veszteséges működést, így nem ad alapot pótbefizetés elrendelésére.

[3] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Álláspontja szerint a taggyűlés pótbefizetésekkel kapcsolatos döntése minden esetben megfelelt a jogszabályoknak és a társasági szerződésnek. A befizetés célja az előző évi veszteség pótlása volt. A Ptk. 3:183. §-a alapján a taggyűlés üzleti megfontolások nyomán szabadon dönthet arról, hogy milyen forrásból kívánja fedezni a veszteséget, amit a bíróság sem vizsgálhat felül célszerűségi szempontból. A jelen perben nem vizsgálható a pótbefizetések elrendelésének jogszerűsége, a pótbefizetés pedig felhasználásra került a veszteségek fedezésére.

Az első- és másodfokú ítélet

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresettel egyezően marasztalta az alperest 4.671.946 forint visszafizetésére. Határozatának indokolásában kiemelte, hogy a felperesnek a perbeli pótbefizetéseket elrendelő határozatok hatályon kívül helyezése iránti keresetei eredménytelenek voltak, ezért a bíróság sem vizsgálhatta a pótbefizetések elrendelésének jogszerűségét. A Ptk. 3:183. (5) bekezdése alapján kizárólag az volt vizsgálható, hogy a pótbefizetések szükségesek voltak-e a veszteség pótlásához. Álláspontja szerint a pótbefizetés a társaság tőkeveszteségének pótlása vagyoni szolgáltatás teljesítésének előírásával, amire akkor kerülhet sor, ha a veszteség a saját tőkét veszélyezteti. Az alperes a 2015., 2016., 2017. és 2018. évi éves beszámolók mérlegadatai alapján arra következtetett, hogy a befizetés nem lehetett szükséges a veszteség pótlásához. Az elsőfokú bíróság nem értett egyet az alperes azon jogi álláspontjával, hogy az adott év mérleg szerinti veszteségével azonos összegű pótbefizetés automatikusan szükségesnek és a veszteségre fordítottnak tekintendő.

[5] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a keresetet elutasította. Indokolásában kiemelte, hogy a társasági határozatokat a társaságra, annak működésére nézve mindaddig irányadónak kell tekinteni, ameddig azokat a bíróság a Ptk. 3:36. §-a szerint indított perben nem helyezi hatályon kívül. Mivel a 2015. és a 2017. évi mérleg szerinti veszteség fedezésére elrendelt pótbefizetést előíró határozatokat a felperes eredménytelenül támadta, így a továbbiakban nem tehető vitássá egyrészt az a tény, hogy a perbeli pótbefizetéseket elrendelő társasági határozatok meghozatalakor az alperesnél fennállt a pótbefizetés elrendelésére okot adó veszteség [Ptk. 3:183. § (1) bekezdés]; másrészt, hogy a 2015. és 2017. évi mérleg szerinti veszteségek pótlására elrendelt pótbefizetés nem jogszabálysértő, az erre vonatkozó határozatok kötik a feleket. A Ptk. 3:183. § (5) bekezdése alapján indult perben azt lehet csak vizsgálni, hogy a pótbefizetés elrendelését és teljesítését követően megszűnt-e az az ok, illetve az a cél, amelyre tekintettel a pótbefizetés elrendelésére sor került, azaz a veszteség fedezéséhez a továbbiakban is szükséges-e a pótbefizetés vagy sem. Ennél azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy a fentiek szerint az alperesi társaságra és annak tagjaira irányadó társasági határozatok alapján önmagában a negatív mérleg szerinti eredmény pótlása céljából került sor a pótbefizetés elrendelésére. Következésképpen az elsőfokú bíróság tévesen vizsgálta azt, hogy a pótbefizetések szükségesek voltak-e a veszteség pótlásához, ugyanis a felperes által hivatkozott, a pótbefizetést elrendelő határozatok hatályon kívül helyezése iránti perekben a tényállás, és a vizsgálandó jogkérdés is eltérő. Kiemelte, hogy a veszteség fogalmának az elrendeléshez képest a visszafizetés szempontjából való eltérő értelmezése oda vezetne, hogy a bíróság a pótbefizetés visszafizetése iránti perben valójában az elrendelés feltételeit, annak jogszerűségét bírálja felül, amire nincs lehetőség.

[6] A felperesnek a jelen perben érvényesített joga alapján azt kellett előadnia és bizonyítania, hogy az általa teljesített pótbefizetés a továbbiakban már nem szükséges a veszteség pótlásához. Ehhez képest a felperesi tényállítások túlnyomórészt az elrendelés jogszerűségének kétségbevonásán alapultak, továbbá azzal érvelt a felperes, hogy az alperes ügyvezetője a pótbefizetés felhasználásával nem számolt el. A jogerős ítélet indokolása szerint a beszámolókból kitűnően az alperesi társaság a 2017., 2018., 2019. és a 2020. évet is mérleg szerinti veszteséggel zárta, és a 2021. évi mérlege szerint is negatív volt az adózott eredménye. Ehhez képest a felperes nem adott elő és nem is bizonyított a fentiekben értelmezett visszafizetési kötelezettség szempontjából figyelembe vehető olyan tény vagy körülményt, amelyekből arra lehet következtetni, hogy a perbeli határozatokban meghatározott célból a pótbefizetésre a továbbiakban már nincs szükség. Ezért az elrendelt pótbefizetés visszafizetésének a feltételei sem állnak fenn.

A felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem

[7] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, egyúttal felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet, amelyet a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 409. § (2) bekezdés *a*) pontjára és 409. § (3) bekezdésére alapított. Megsértett jogszabályhelyként mindkét kérelmében a Pp. 279. §-át, 346. § (4)-(5) bekezdését, és a Ptk. 3:183. § (1) és (5) bekezdését jelölte meg.

[8] A Pp. 409. § (2) bekezdés *a*) pontra alapított kérelem kapcsán hivatkozott arra, hogy a Kúria a pótbefizetés visszafizetése tárgyában még nem, kizárólag a pótbefizetés elrendelése tárgyában foglalt eddig állást, „amely a jogerős ítéletben foglaltaktól eltérő megállapításokat tartalmaz”. A „jogkérdések (a pótbefizetés és a veszteség fogalmának értelmezése) azonban összefüggenek, ezért szükséges e körben a joggyakorlat egységesítése (és egyben továbbfejlesztése) annak érdekében, hogy ne szülessenek egymással ellentétes, a felvetett jogkérdés tárgyában egymásnak ellentmondó határozatok, mert ezzel fennáll a jogegység bomlásának veszélye”.

[9] A Pp. 409. § (3) bekezdésre alapított kérelem körében hivatkozott a Kúria Gfv.VI.30.182/2023/9. számú (közzétéve: BH2024.4.86.) eseti döntésére, amely szerint pótbefizetés elrendelésére jogszerűen akkor kerülhet sor, ha a társaság vagyona, saját tőkéje nem nyújt fedezetet a veszteségeire, és ez veszélyezteti az üzletszerű gazdasági tevékenység folytatását. Önmagában a számviteli törvény szerinti éves beszámoló mérlegében kimutatott veszteség a pótbefizetés elrendelését nem alapozza meg. Hangsúlyozta, hogy a Kúria a határozatot a pótbefizetés elrendelésével összefüggésben hozta, „ugyanakkor a döntés olyan megállapításokat tartalmaz részben a veszteség, részben pedig a pótbefizetés fogalmának értelmezésével összefüggésben, amely jelen ügyben is irányadó lehet”. A Kúria hivatkozott határozata [30]-[32] bekezdéseinek idézését követően előadta, hogy bár a „hivatkozott határozatot a Kúria nem a pótbefizetés visszafizetése körében hozta, a jogerős ítéletben foglaltak ettől a jogkérdéstől eltérnek”.

A Kúria döntése és jogi indokai

[10] A Kúria előjáróban rögzíti, mivel a felülvizsgálati kérelemben vitatott érték az ötmillió forintot nem haladja meg, ezért a Pp. 408. § (1) bekezdése, valamint a Pp. 409. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem elbírálása érdekében a felperesnek felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet kellett előterjesztenie.

[11] A kérelemhez kötöttség perjogi szabályából következően [Pp. 2. § (2) bekezdés] a Kúria a felülvizsgálatot kizárólag a fél által megjelölt okból engedélyezheti. Erre figyelemmel a felperes által előterjesztett felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet abból a szempontból vizsgálta, hogy abban előadottakra figyelemmel a jogszabálysértés vizsgálata szükséges-e a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása érdekében, illetve a jogerős ítélet a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben eltér-e.

[12] A jelen ügyben a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemben előadottak alapján a Pp. 409. § (3) bekezdés és a 409. § (2) bekezdés a) pontjában foglalt követelmények sem teljesültek az alábbiak szerint.

[13] A Kúria először a mérlegelést nem tűrő engedélyezési ok fennállását vizsgálta.

[14] A Kúria a Pp. 409. § (3) bekezdése alapján a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha a felülvizsgálati kérelemmel támadott ítélet a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben eltér, azaz a jogerős ítélet a Kúria által meghozott, a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) 2012. január 1-je után közzétett eseti határozatban kifejtettektől eltérő jogértelmezésen alapul (Gfv.V.30.454/2022/2., Pfv.II.20.782/2022/3, Pfv.IV.20.742/2023/2.).

[15] A felperes tévesen hivatkozott arra, hogy a jogerős ítélet – az általa hivatkozott okokból – jogkérdésben eltért volna a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemben megjelölt kúriai határozattól.

[16] Ennek megítélésével kapcsolatosan előre kell bocsátani, hogy a Kúria egységes gyakorlata szerint (Pfv.V.20.711/2023/3., Pfv.III.20.500/2024/2.) a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre alapított engedélyezés iránti kérelemben eredménnyel csak olyan precedens határozat hivatkozható, amelynek a jogerős ítélettel való ügyszomság a ténybeli alap és az elbírált jog tekintetében megállapítható. Az ügyszomság, a támadott és a hivatkozott határozatok összevethetőségének vizsgálata során szigorúan kell venni az összehasonlított bírói döntésekben alkalmazott jogszabályegyezőséget [hatály, normatartalom (Jpe.II.60.048/2023/6.)].

[17] A perbeli esetben a Ptk. 3:183. § (5) bekezdése alapján indult perben meghozott és felülvizsgálattal támadott jogerős ítélet kizárólag azt vizsgálta, hogy egy gazdasági társaság taggyűlése által elrendelt pótbefizetés teljesítését követően megszűnt-e az az ok, illetve az a cél, amelyre tekintettel a pótbefizetés elrendelésére sor került, azaz a veszteség fedezéséhez a továbbiakban is szükséges-e a pótbefizetés vagy sem. Nyomatékkal utalt a másodfokú bíróság ítéletében arra, hogy nem képezhetette a per tárgyát annak vizsgálata, miszerint a pótbefizetések elrendelésére jogszerűen került-e sor, következésképp azok szükségesek voltak-e a veszteség pótlásához. A másodfokú bíróság pedig az adott tényállás alapján úgy ítélte meg, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a perbeli határozatokban meghatározott

célból a pótbefizetésre a továbbiakban már nincs szükség. Ezért az elrendelt pótbefizetés visszafizetésének a feltételei sem állnak fenn.

[18] A jogerős ítéletben így elbírált fenti jogkérdéshez képest a Kúria a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott határozatának a tárgya a Ptk. 3:35-36.§-aira alapított taggyűlési határozat hatályon kívül helyezése volt. Az ott eljáró bíróságoknak azt kellett vizsgálniuk, hogy a keresettel érintett taggyűlési határozat jogszabálysértő-e, azaz jogszerűen került-e sor a pótbefizetés elrendelésére. Következésképp a hivatkozott eseti döntésben fel sem merült a Ptk. 3:183. § (5) bekezdésében foglaltak alkalmazásának szükségessége, így ebben a kérdésen nem is foglalt állást. Ezzel analóg módon a hivatkozott precedensképes határozatban eldöntött jogkérdés a jelen, felülvizsgálati kérelemmel támadott ítélet mikénti eldöntése során nem is volt vizsgálható a jogerős ítéletben helytállóan kifejtettek szerint. Helyesen mutatott rá emiatt már a jogerős ítélet is arra, hogy a felperes által hivatkozott, a pótbefizetést elrendelő határozatok hatályon kívül helyezése iránti perben a tényállás, és a vizsgálandó jogkérdés is eltérő volt. Megjegyzi a Kúria, hogy a felperes a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmében megjelölt másik engedélyezési ok körében maga is kifejezetten arra hivatkozott, hogy a Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontja szerinti engedélyezés feltételei – egyebek mellett – éppen azért állnak fenn, mert a Kúria a jelen perben a jogerős ítélettel elbírált jogkérdésben (a pótbefizetés visszafizetésének feltételei) még nem foglalt állást, hanem kizárólag a pótbefizetés elrendeléséről szóló határozat jogszerűségét vizsgálta a hivatkozott határozatában.

[19] Mindezekre figyelemmel megállapítható, hogy a Kúria a precedensként hivatkozott határozatát a perbeli jogerős ítélettől eltérő ténybeli alapon hozta meg, és – a kifejtettek szerint – az érintett és elbírált jogkérdés is eltérő volt a két ügyben. Ezért a precedensként hivatkozott határozat összehasonlítás alapjául a ténybeli és jogszabályi eltérés okán nem szolgálhat, mert a támadott és a hivatkozott határozatok között az összevethetőség nem áll fenn, ekként a határozatok közötti jogkérdésben való eltérés fogalmilag sem lehetséges. Erre tekintettel a Pp. 409. § (3) bekezdése alapján a felülvizsgálat nem engedélyezhető.

[20] A felperes a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmét a Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontjára is alapította. Ez esetben a Kúria a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása miatt indokolt.

[21] A Kúria a Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontjában szabályozott engedélyezési ok első feltételét értelmezve úgy foglalt állást, hogy az akkor teszi lehetővé a felülvizsgálat engedélyezését, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban a Kúria jogegységi határozatában, az általa a BHGY-ben közzétett eseti határozatban még nem foglalt állást, feltéve, hogy a jogértelmezést igénylő elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat nem egységes, vagy a joggyakorlattól eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezáltal a jogegység megbomlásának a veszélye áll fenn. A fél az engedélyezés alapjául szolgáló, eltérő határozatokat a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmében köteles pontosan megjelölni, első fokon jogerőre emelkedett határozatra azonban nem hivatkozhat. A felülvizsgálat engedélyezésére irányuló kérelem kizárólag másodfokon jogerőre emelkedett vagy legfelsőbb bírósági döntésekre hivatkozhat a vizsgált engedélyezési ok körében, kizárva ezzel annak a lehetőségét, hogy a nem végleges, a perorvoslati eljárás

hatására utóbb változó ítéletek alapozzák meg a felülvizsgálat engedélyezését (Kúria Pfv.II.21.100/2022/2., Pfv.V.21.274/2022/2., Pfv.V.20.124/2024/2.)

[22] A Pp. 409. § (2) bekezdés *a)* pontja a felülvizsgálat kivételes engedélyezésének két vagylagos feltételét jelöli meg, ebből következően az engedélyezés iránti kérelemnek az indoka nem lehet azonos a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása körében. A joggyakorlat egysége azt jelenti: a bíróságok között nincs eltérés a tekintetben, hogy az egyes jogszabályokat miként kell értelmezni, azaz mi a jogi norma alapvető tartalma, illetve azt hogyan kell alkalmazni. A Kúria a joggyakorlat továbbfejlesztésének szükségességére figyelemmel a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha a jogerős ítélet által felvetett elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat már kialakult és egységes, annak követése azonban a körülmények változására tekintettel nem támogatható. Ennek megfelelően a Pp. 410. § (2) bekezdés *ca)* pontjára hivatkozó engedélyezés iránti kérelem tartalma az engedélyezést megalapozó két feltételnél eltérő: míg a joggyakorlat egységének érdekében a nem egységes bírói gyakorlatot, addig a joggyakorlat továbbfejlesztésének biztosítása érdekében az egységes bírói gyakorlatot és az attól való eltérés indokoltságát kell bemutatni és megindokolni. Ennek alapján a Pp. 409. § (2) bekezdésének *a)* pontja „vagylagos” eseteket tartalmaz, amelyből az következik, hogy a rendelkezés két fordulata egyszerre nem állhat fenn, egyszerre nem képezheti az engedélyezés alapját, mert (az első fordulat értelmében) vagy nincs egységes bírói gyakorlat, vagy (a második fordulat értelmében) van egységes bírói gyakorlat, de az már nem irányadó, nem támogatható.

[23] Az előzőeknek megfelelően a Pp. 409. § (2) bekezdés *a)* pont első fordulatára alapított felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemben be kell mutatni a jogerős határozat által felvetett elvi jelentőségű jogkérdéssel összefüggésben a nem egységes bírói gyakorlatot aszerint, hogy az engedélyezés alapjául szolgáló eltérő bírói döntéseket – másodfokon jogerőre emelkedett, vagy legfelsőbb bírósági (kúriai) döntést – egyértelműen azonosítható módon meg kell jelölni (Kúria Pfv.IV.20.723/2022/2., Pfv.V.20.992/2021/3., Pfv.I.20.307/2021/2.).

[24] A felperes ugyanakkor egyáltalán nem jelölt meg ilyen eltérő döntéseket, hanem kérelme vonatkozó részében csupán annyit állított, hogy a Kúria a pótbefizetés visszafizetése tárgyában még nem, kizárólag a pótbefizetés elrendelése tárgyában foglalt eddig állást, amely a jogerős ítéletben foglaltaktól eltérő megállapításokat tartalmaz. A Kúria azonban a joggyakorlat egysége biztosításának szükségességére alapított hivatkozást érdemben nem vizsgálhatja, amennyiben a fél széttartó (divergáló) bírói gyakorlatot nem jelöl meg (Kúria Gfv.V.30.282/2023/2., Gfv.III.30.129/2024/2.), következésképp a Pp. 409. § (2) bekezdés *a)* pont első fordulatára alapítottan a felülvizsgálat nem volt engedélyezhető.

[25] A joggyakorlat továbbfejlesztésének biztosítása – mint a Pp. 409. § (2) bekezdés *a)* pont második fordulatában szabályozott engedélyezési ok – tekintetében pedig tehát azt kell bemutatni, hogy a jogerős határozat által felvetett elvi jelentőségű jogkérdésben a már kialakult és egységes bírói gyakorlat követése mely körülmények változására tekintettel nem támogatható (Kúria Pfv.V.20.396/2023/2., Pfv.II.20.782/2022/3., Pfv.II.20.838/2022/3.).

[26] A felperes azonban a joggyakorlat továbbfejlesztésének biztosításával összefüggésben meghaladni kívánt egybehangzó joggyakorlatot nem jelölt meg, a korábbi

gyakorlattól való eltérés indokai nem tüntette fel, így ez okból sem kerülhet sor az engedélyezésre.

[27] Mindezek alapján a Pp. 409. § (2) bekezdés *a)* pont első és második fordulata szerinti engedélyezés feltételeinek egyike sem állt fenn, következésképpen e jogszabályhely alapján sem volt lehetőség a felülvizsgálat engedélyezésére.

[28] A Pp. 409. § (2) bekezdés *b)* pontjára alapított kérelmet ugyanakkor a felperes ne terjesztett elő, így az nem volt vizsgálható, hogy e szabály alapján sor kerülhetett volna-e a felülvizsgálat engedélyezésére.

[29] A kifejtettek értelmében a Kúria a felülvizsgálatot a Pp. 411. § (1) és (2) bekezdése alapján megtagadta.

[30] A végzés ellen a felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés *d)* pontja zárja ki.

A határozat elvi tartalma

[31] A joggyakorlat egységének biztosítása vagy továbbfejlesztésének szükségességére alapított hivatkozás alapján a felülvizsgálat nem engedélyezhető, amennyiben a fél széttartó (divergáló) vagy az utóbbi esetben a jogerős határozat által felvetett jogkérdésben már kialakult bírói gyakorlatot nem jelöl meg.

[32] A Kúria közzétett határozatától jogkérdésben eltérésre alapított kérelem esetén eredménnyel csak olyan precedens határozat hivatkozható, amely ugyanabban a jogkérdésben foglalt állást, mint a felülvizsgálattal támadott jogerős ítélet.

Az alkalmazott jogszabályok

[33] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 408. § (1) bekezdés, 409. § (2) bekezdés *a)* pont, (3) bekezdés, 411. § (1)-(2) bekezdés.

Budapest, 2025. január 7.

Dr. Farkas Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Bajnok István s.k. előadó bíró, Dr. Gáspár Mónika s.k. bíró, Salamonné dr. Piltz Judit s.k. bíró, Dr. Zumbók Péter s.k. bíró